

at f. Ex. paa et Sted, hvor der skulde foregaa en Udbygning og hvor der var Tale om en Veibane, der laa den, som han sagde, sin egen Brede galt. Det er altsaa, hvad jeg forstaaer ved en Mislighed, naar man giver Folk Erstatning for Mindre, ikke saa lidt mindre, end de i Virkeligheden eie, og naar man tilbyder Folk Erstatning for Jord, de ikke have afstaaet, kalder jeg det ogsaa Misligheder, og jeg har paavist Grunden til, at disse kunne fremkomme. Med Misligheder forstaaer jeg selvfølgelig i dette Tilfælde ikke forsættelige Feiltegninger eller Feilmaalinger. Jeg troede egentlig ikke at bruge noget stærkt Udtryk ved at bruge Ordet Misligheder, men opfatter Ministeren det paa den Maade, saa er det en anden Sag, men jeg forstaaer derved altsaa betydelige Feiltagelser; som i det Væsentlige komme Lodseierne til Skade. Med Hensyn til Underændringsforslaget da skal jeg sige, at det gjør selvfølgelig min Tilslutning endnu lettere, og jeg stiller mig selvfølgelig ikke paa det Standpunkt, at man under alle Omstændigheder skal finde sig i de mest opskruede Priser som det, hvormed man ønsker at udvide Jernbanerne. Det er jo en ganske klar Sag, men naar man uden tilstrækkelig betryggende Forsigtighedsregler gaar til Expropriationer, frygter jeg for, at der vil blive taget for lidt Hensyn til den særlige Værdi af de Stykker, som man ønsker at lægge ind under Jernbanernes Terrain, og det var det, som jeg nødig vilde udsætte Lodseiere for. Derfor raader jeg til den største Forsigtighed. Nu har imidlertid Underændringsforslaget altsaa hele Finantsudvalgets Anbefaling, og jeg er i mangfoldige Forhold, i de allerfleste Forhold, tilbøjelig til at bøje mig for denne Folkethingets Velsærdskomitee, saa jeg kan maasse ogsaa finde mig nogenlunde tilfredsstillt herved, idet dette Forslag ikke er det aller værste, vi kunne faae.

Indenrigsministeren (Jungerslev): Den ærede sidste Taler (Hjørnbat) vil jo let indse, at det, jeg ønskede, var, at det ærede Medlem skulde sige, i hvilken Betydning han havde brugt Ordet Mislighed, thi han forstaaer jo nok, at det er et dobbeltydigt Udtryk, og saaledes som det brugtes første Gang, kunde det misforstaaes. Efter den Forklaring, det ærede Medlem har givet, har jeg ikke mere at tilføie i den Anledning. — Til den ærede Ordfører vil jeg blot bemærke, at jeg ikke er synderlig glad ved Ændringsforslaget til den nye § 2 — ingenlunde. Og jeg har kun sagt, at jeg skulde se, om jeg kunde befordre Ændringsforslaget videre og faae det igjennem, men det er mig umuligt

paa dette Trin at sige, om det kan lade sig gjøre. Jeg tror, det fjerner sig Noget fra det, man andetheds ønsker indsat i en Paragraf af den Bestaaffenhed. De Ændringer, der kunde være Tale om at stille fremdeles, skal jeg konferere med den ærede Ordfører underhaanden.

Sage: Jeg skal ikke paa dette Tidspunkt rejse nogen Debat om den Maade, hvorpaa man her har villet expropriere eller varetage baade Statens og Lodseiernes Interesser. Det vilde føre for vidt. Jeg skal kun for mit Vedkommende fremhæve, at jeg betragter Statens Interesser som hyderst slet varetagne ved dette Forslag. Det bliver i Virkeligheden Lodseierne, der i Fremtiden udelukkende komme til at bestemme Erstatningen og fremhæve de Momenter, som tale for den høist mulige Pris for deres Jorder, som man har set ved mange andre Veiligheder. Statens ene Mand vil staa temmelig værgeløs overfor de Fordringer, der ville blive gjorte gjældende; Reglen vil efterhaanden, naar man vil gaa frem ad den Vej, blive, at der gives 2—3 Gange saa meget for Jorden, som den er værd.

Da Ingen hyderligere begjærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Underændringsforslag under Nr. 2 af Udvalget:

§ 2 affattes saaledes:

„Forsaavidt der ikke opnaas mindelig Overenskomst med paagjældende Lodseiere, ansættes Erstatningen efter Løvgivningens almindelige Regler for tvungen Afstaaelse af Eiendom og navnlig efter Bestemmelserne i den fornævnte Forordning af 5te Marts 1845, af en Taxationskommission paa 5 Medlemmer, af hvilke det ene, der indtræder som Formand, udvæbnes af Indenrigsministeren, de to (foruden en Suppleant) af vedkommende Amtsråd eller Byråd, og de to (foruden en Suppleant), under Ledelse af Kommissarius for den paagjældende Statsbane, med absolut Stemmeslæb af Eierne i hvert Amt eller Njøbstad, dog ikke af disses egen Midte, og kun forsaavidt i det Mindste 5 Ciere deltage i Valget; i modsat Fald eller i Tilfælde, hvor et mindre Antal Ciere end 5 ere interesserede i Expropriationen, vælge disse kun et af de sidnævnte Medlemmer (foruden en Suppleant), medens det andet Medlem (foruden en Suppleant) udvæbnes af Amtmanden.“

vedtoges uden Afstemning.